

РОЗДІЛ 1

На даху Білого дому, в одному із закутків Променаду, на самому краєчку Сонячної кімнати є місце, де панель обшиття прилягає нещільно. Якщо правильно на неї натиснути й відхилити вгору, можна побачити послання. Таємничі слова, нашкрябані кінчиком ключа чи, можливо, ножем для листів, украденим із Західного крила.

У таємній історії президентських сімей — закритому від зовнішнього світу розпліднику плиток, де всі залучені запряглися зберігати мовчання під страхом смерті, — немає чіткої відповіді на те, хто лишив напис. Дещо, втім, відомо напевне: лише хтось із президентських дітей міг насмілитися спотворити Білий дім. Одні запевняють, що це зробив Джек Форд, любитель платівок Гендрікса, — його двоповерхова кімната межувала з дахом, де він часто влаштовував нічні перекури. Інші кажуть, що то справа рук юної Люсі Джонсон, яка носила

у волоссі широку стрічку. Та яке це вже мало значення? Під панельним обшиттям усе одно залишатиметься напис — таємнича мантра для тих, хто достатньо кмітливий, щоб її знайти.

Алекс знайшов її ще в перший тиждень свого перебування в Білому домі. Він ніколи й нікому не розповідав, як це сталося.

Там було написано:

ПРАВИЛО № 1: НЕ ПОПАДАЙСЯ.

Зазвичай Східна і Західна спальні належали членам президентської сім'ї. Раніше на їхньому місці була одна велетенська кімната, призначена для гостей найвищого рівня — колись президент Монро приймав у ній маркіза де Лафаета, — та зрештою її розділили на дві менші. Східна спальня, навпроти якої розташована Переговорна кімната, відійшла Алексові. А Західна, що поруч із ліфтом, — Джун.

Коли вони жили в Техасі, їхні кімнати були розміщені обабіч коридору й мали однакове планування. Тоді амбіції Джун можна було визначити за тим, що прикрашало її стіни. У дванадцять років це були акварелі. У п'ятнадцять — місячні календарі й таблиці з кристалами. У шістнадцять — вирізки із журналу «Зе Атлантік», прапорець Техаського університету, плакати з Глорією Стайнем і Зорою Ніл Герстон, а також уривки зі статей Долорес Уерти¹.

¹ Глорія Стайнем — американська журналістка, ікона фемінізму 1960–1970-х років; Зора Ніл Герстон — афроамериканська письменниця, представниця культурного руху «Гарлемський ренесанс»; Долорес Уерта —

Кімната Алекса не змінювалася ніколи. Лише із часом дедалі більше загромождалася нагородами з лакросу й стосами курсових робіт. Усі вони припадали пилюкою в будинку, який Алекс і Джун досі вважали домом. Відколи Алекс переїхав у Вашингтон, ключ від того будинку він носив на ланцюжку в себе на шиї, подалі від сторонніх очей.

Теперішня кімната Джун, через коридор від братової, красувалась у відтінках яскравого білого, блідого рожевого та м'ятого зеленого. Це відома історія: на таку кольорову гаму Джун надихнули старі журнали, які публікували інтер'єри шістдесятих років і які вона знайшла в одній із віталень Білого дому. Ту кімнату навіть фотографували для «Вог». Спальня ж, у якій оселився Алекс, колись була дитячою кімнатою Керолайн Кеннеді, а пізніше — кабінетом Ненсі Рейган (Джун, дізнавшись про це, наполягала на тому, щоб пройтися по кутках зі свічкою). Алекс вирішив залишити пейзажі, плиточкою розвішені над диваном. Однак рожеві стіни, якими кімната хверцювала за Саші Обама, перефарбував у темно-синій.

Зазвичай, принаймні так було протягом кількох останніх десятиліть, президентські діти з настанням поволіття покидали резиденцію. Однак у січні, коли мати Алекса склала присягу, він вступив до Джорджтаунського університету, тож було вирішено не розпорошувати охоронців і гроші на якусь однокімнатну квартиру, де він би оселився. Тієї осені сюди переїхала ще й Джун,

латиноамериканська громадська активістка, феміністка, боролася за права іммігрантів і робітників. — Тут і далі прим. пер.

яка саме закінчила Техаський університет. Алекс знав: вона приїхала, щоб за ним наглядати, хоч і ніколи цього прямо не говорила. Джун краще за всіх знала, як сильно її братові подобалося перебувати в центрі подій, і вже не раз буквально за комір витягала його із Західного крила.

За дверима своєї спальні Алекс міг узяти платівку Голла й Оутса, покласти її на програвач у кутку кімнати й тихенько, щоб ніхто не чув, наспівувати *Rich Girl*, як колись робив його тато. Міг одягнути окуляри для читання, що, як він усіх запевняв, не були йому потрібні. Міг досхочу сидіти над підручниками й скрупульозно закладати сторінки кольоровими стикерами. Алекс не хотів ставати наймолодшим у сучасній історії конгресменом, не заслуживши цього. Але нікому не потрібно було знати, як важко він для цього працював. Інакше б його акції як секс-символу різко обвалилися.

— Привіт, — почувся голос від дверей. Алекс відірвав очі від свого ноутбука й побачив, як до кімнати заходить Джун. Під пахвою вона тримала два айфони й стос журналів, а в іншій руці — тарілку. Двері за собою дівчина зачинила ногою.

— Що поцупила цього разу? — поцікавився Алекс, відсовуючи купу паперів убік, щоб сестра могла сісти поруч.

— Пончики з різними начинками, — відповіла Джун, сідаючи на ліжко. На ній були спідниця-олівець і рожеві балетки з гострими носачами. Алекс уже міг чітко уявити шпальти модних журналів наступного тижня: там буде фотографія сьогоднішнього сестриноного образу, яка перетікатиме в нативну рекламу балеток з наполяганням на їхній незамінності в житті сучасної дівчини.

Цікаво, чим його сестра займалася протягом дня? Вона щось говорила про статтю для «Вашингтон Пост» чи мала влаштувати фотосесію для свого блогу? А може, і те, і те? Він ніколи не встигав за її життям.

Джун брѳохнула свій стос журналів на покривало й негайно занурилась у читання.

— Робиш свій внесок у розвиток американської індустрії пліток?

— А ти думав, для чого мені диплом журналістки? — відказала Джун.

— Є цього тижня щось цікавеньке? — спитав Алекс, потягнувшись до пончика.

— Зараз подивимось, — сказала Джун. — В «Ін Тач» пишуть, що я... зустрічаюся з французькою моделлю?

— Це правда?

— Якби ж то, — вона перегорнула кілька сторінок. — О, тут ще сказано, що ти відбілив собі анус.

— От це правда, — підтвердив Алекс із повним ротом шоколаду й посипки.

— Я так і думала, — зронила Джун, не піднімаючи очей. Проглянувши майже весь журнал, вона просунула його під низ стосу і взялася за «Піпл». Його прогортала зовсім незацікавлено: у «Піпл» завжди писали те, що диктували їхні з Алексом піарники. Нудьга. — Якось мало настрочили про нас цього тижня... О, моє ім'я в підказці до кросворду.

Стежити за тим, як їхнє життя висвітлюють у пресі, було для Джун своєрідним лінивим хобі. Їхню матір це часом забавляло, а іноді, навпаки, дратувало. А от Алекс був достатньо нарцисичний, тож не заперечував, щоб Джун зачитувала йому найцікавіше. Зазвичай ті

публікації — або цілковита вигадка, або ж нашіптування пресслужби, проте подеколи смішні. Якби Алекс мав вибір, він радше прочитав би котрийсь із тих блискучих фанфіків про себе. Їх в інтернеті був мільйон, і в кожному його персонажа щедро наділяли страшенною привабливістю і неймовірною фізичною витривалістю. Але Джун навідріз відмовлялася читати йому таке вголос, хай чим Алекс не намагався її підкупити.

— Знайди «Ас Віклі», — попросив він.

— Секунду. — Джун витягла журнал зі стосу. — О, поглянь, ми на обкладинці цього тижня.

Вона повернула до брата глянцеvu обкладинку, в кутику якої красувалось їхнє спільне фото: Джун із заколотим на потилиці волоссям і Алекс, трохи підхмелений на вигляд, але від того не менш привабливий — різка лінія щелепи, темні кучері. Великий жовтий заголовок під фотографією коментував: «Бурхлива ніч президентських дітей у Нью-Йорку».

— О так, нічка справді була бурхлива, — прокоментував Алекс, відкидаючись на високе шкіряне узголів'я і підсовуючи на носі окуляри. — Аж два доповідачі. Що може бути сексуальнішим за креветковий коктейль і півтори години промов про викиди вуглекислого газу?

— Тут написано, що в тебе було побачення з «таємничою брюнеткою», — прочитала Джун. — «Згодом, після урочистої частини, донька президентки сіла в лімузин і чкурнула на зіркову вечірку. А двадцятидворічного серцеїда Алекса підловили, коли той прокрадався до готелю “Дабл’ю Гоутел” на зустріч із таємничою брюнеткою. Президентський люкс він покинув близько четвертої ранку. Наші джерела

в готелі повідомили, що протягом усієї ночі з номера долинали еротичні звуки. Ходять чутки, що тією брюнеткою була не хто інша, як... Нора Голлеран, двадцятидворічна онука віцепрезидента Майка Голлерана і номер три в Тріо Білого дому. Невже між ними знову розпалився роман?»

— Так! — радісно вигукнув Алекс. Джун важко зітхнула. — Минуло менше місяця! Крихітко, ти винна мені п'ятдесят баксів!

— Постривай. Це справді була Нора?

Алекс прокрутив у голові події минулого тижня, коли прийшов із пляшкою шампанського у номер Нори. Під час передвиборчої кампанії мільйон років тому між ними справді щось було. Та стосунки тривали недовго, ба більше: від самого початку було зрозуміло, що розрив неминучий. Тоді йому було сімнадцять, а їй — вісімнадцять, і обоє вважали себе розумнішими за інших. Однак після того Алекс визнав, що Нора однозначно розумніша за нього — вже точно надто кмітлива, щоб колись із ним зустрічатися.

І Алекс не винен, що преса все ніяк не забувала тієї їхньої інтрижки. Не винен, що, на думку журналістів, вони з Норою мали бути разом, немов парочка Кеннеді сучасності. Тож у тому, що вони час від часу напивалися в готельних номерах за переглядом «Західного крила», а тоді голосно стогнали біля стіни, спеціально для допитливої преси, його теж не можна було звинувачувати. Це просто був спосіб обернути неприємну ситуацію на власну розвагу.

Ну й ошукати рідну сестру — завжди хороше діло.

— Можливо, — мовив він, розтягуючи голосні.